

มัทรี โดย ศรีดาวเรือง

หน้า ๑

ต่อหน้าร้อยเวรบนสถานีตำรวจ ผมยาวของหล่อนยุ่งเป็นสิ่งกะดั่ง
ใบหน้ามีสิวเม็ดเล็กซิดขาว แต่หล่อนก็แค้นหัวเราะ ไม่ใส่ใจกระดุมเสื้อสองเม็ดที่หลุด
และพกผาถุงเหน็บไว้ล่อแหลม

"ก็ชั้นบอกให้ดี ๆ แล้ว อย่ากไม่มีใครเอาทำไมละ จะจับขังคุกเหรอ ... ดีซี ...
ถึงยังงั้นก็ไม่ต้องหาเลี้ยงพวกมันอยู่ดี"

นายตำรวจสายหัว เขาต้องใช้ความอดกลั้นเป็นพิเศษต่อหญิงที่ไม่มีมารยาทคนนี้
เขาคับกรหูขึ้นจุดสูบ พนคว้นซ่า ๆ มองผู้ต้องหาที่ทำท่าเหมือนสุดหายใจแรง

"ถ้าไม่ต้องการลูก แล้วมีขึ้นมาทำไม ขอโทษนะ ... หมามันยังรักลูกของมันเลย"

เสียงของนายตำรวจไม่เบา สีหน้าแสดงความรู้สึก

"แล้วที่พ่อมันละ ทำไมไม่ไปตามจับมาด้วย ถ้างั้นมันก็ต้องผิดมากกว่า
เพราะมันเป็นคนทำ"

หล่อนย่นทันทันที่ด้วยน้ำเสียงแค้นเคือง

"มันทิ้งลูกเมียไปหลง ห...ใหม่ แต่ชั้นไม่ได้ทิ้งเพราะจะมีผิวใหม่นี้"

หล่อนพูดขำลง

"จิตใจฉันไม่ยินดียินร้ายแล้ว คุณตำรวจ ร่างกายคนเราเกิดมามันไม่ใช่ของเรา
อย่างที่พระท่านเทศน์ ... เกิดแล้วเดี๋ยวก็ตาย ... ลูกนี้ก็ไม่ใช่ของชั้น ..."

"เออละ ... เออละ ... นอกเรื่องแล้ว ไหนลองบอกมาทีซิวว่า ถ้ามีคนรับเอาลูกไปเลี้ยง
แล้วเธอจะไปทำอะไร

ดวงตากลมโตฉายแววขมขึ้นออกมาจนลั่นริน เหมือนลอยอยู่นานจนถูกเดือน
หล่อนสายหน้าน้อย ๆ น้ำตาเอ่อไหล

"ชั้นจะบวชซี พอกันทีลูกผิว ชั้นตัดได้จริง ๆ นะคะ หมวดก็เห็น ... ขนาดลูก
ชั้นยังตัดได้"

นายร้อยเวรเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ถอนใจ "เฮ้อ" ออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย

"อายุเท่าไรแล้ว ... เรานะ"

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นสบตา "สิบเก้า"

"สิบเก้า ลกตั้งสาม ... ใครเขาจะเชื่อละ แม่คุณ ... อายเท่านี้ทำตัวเหลวไหล

แล้วมาบอกว่าจะตัดกิเลส เดี่ยวผัวตามไปง้อ ก็สึกออกมาท่องโย้อีกนะแหละ" รุสีกนายตำรวจชักจะหย่อนความสภาพ

"ชั้นเข็ดแล้วจริง ๆ ถ้าได้บวชก็ตั้งใจว่าจะไม่สึก คนเราทำบุญร่วมกันมาแค่ไหนก็ แค่นั้น ... ผีนกันไม่ได้"

หน้า ๒

ยากที่จะเชื่อ คำพูดและกิริยาท่าทางชวนให้หลายคนคิดว่าหล่อนอาจเป็นโรคประสาท หรือไม่ก็ปัญญาอ่อน ลูกทั้งสามของหญิงท่าทางแปลกคนนี้ นายตำรวจให้ภรรยาของผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาเอาไปดูแลชั่วคราว

"เรานะ ... ขอบไปวัดมากันหรือไง"

"คะ ตอนยังไม่มีผัวไปกับแม่ทุกวันพระ" หล่อนทำตาโตเหมือนได้ของเล่นถูกใจ

"ฟังเทศน์แล้วสบายใจดี"

"เออละ ... เชื่อแล้วว่าเป็นคนใจบุญขอบไปวัด แต่ทำไมไม่ใจบุญสงสารลูกเต้า ... ปลอยทิ้งไว้ไต่ยังงี้ที่ป้ายรถเมล ดินะว่าตำรวจผ่านไปเห็น ไม้งั้นปานนี้เป็นไผ่มึงก็ไม่วรรณาออกเยอะเยะ"

หล่อนทำหน้าออคอแข็ง

"จะให้พูดก็หนืด ... ก็บอกแล้วว่าไม่เอา ... ไม่เอา ..."

หล่อนกล่าขึ้นเสียงอย่างไม่น่าเชื่อ

"ถ้าคุณตำรวจจะยึดเยียดให้ฉัน ... ก็ได้ ... แต่เดี๋ยวชั้นก็ทิ้งมันไว้ข้างถนนอีกนะแหละ ถ้ามันรอนตามฉัน ... โดนฟาดแน่ ... แม่ตีลูกไม่ผิดกฎหมายนี่นา ชั้นไม่ได้ข้ามันที่ชั้นตอนเด็ก ๆ แม่ตีที่ไรเกือบตายทุกที"

หล่อนยกขาขึ้นขัดสมาธิบนเก้าอี้ ริมฝีปากหนาออกคล้ายแม่มช้ำเข้าแม่มออก คล้ายกับกระวนกระวาย

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง หล่อนจับลูกคนกลางกระแทกลงบนที่นั่งพักผู้โดยสาร แล้วพูดออกมาดัง ๆ ว่า ...

"ใครอยากได้เด็กบ้างจะยกให้"

แต่ทุกคนในศาลาที่นั่งพักกลับขยับหนี หล่อนรื้อรอยุ่พักใหญ่จึงหันไปพูดกับเด็กหญิงคนโตที่อุ้มน้องคนเล็ก

"พวกมึงอยู่กันที่นี้แหละ ห้ามตามกุนะ ใครเขามาก็บอกเขาเลย ... ขอไปอยู่กะเขา ... รู้ไหม ... แกวนี่คนเยอะยังกะหนอน เดี่ยวก็เจอคนใจบุญเข้าจนได้"

แล้วหล่อนก็จากไป เด็กทั้งสามแม่จะไม่กลัววิ่งตามเพราะกลัวแม่ตีแต่ก็พากันร้องลั่น
"แม่ ... แม่ ... อย่าทิ้งหนูไป"
"แม่ ... หนูกลัว"

หน้า ๓

ความจริงหล่อนเกือบจะหนีกองทุกข์ทั้งสามกองนั้นพ้นอยู่แล้ว ถ้าหากไม่เพิกเฉย
มีรถตำรวจผ่านมา แต่ตอนนี้ ... ตอหน้านายตำรวจคนนี้ ... หล่อนได้ตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้ว

"คุณตำรวจเชื่อเรื่องบุญเรื่องบาปรีเปลา"

นี่หล่อนกล่าวคุยกับเขาเขี้ยว

"เชื่อซี ... เชื่อว่าแม่บาปหนาอย่างเธอนี้ ตายไปต้องนรกนแ"

"คุณไม่เข้าใจ ... ชั้นว่าถ้าคุณว่าชั้นบาป ต้องรับบาปตกนรก ทำไมคุณต้องจับชั้นล่ะ ...
ก็ให้รอกตามมาลงโทษชั้นซี ... คุณมายังกับชั้นทำไม"

นายตำรวจรู้สึกขวางหูขวางตา การสอบสวนผู้ต้องหาส่วนมากแม่จะปากแข็ง
แต่ก็มีเหตุผลชวนเชื่อได้มากกว่านี้ แต่หล่อนนี้มีแค่ศาสนาแลม ๆ แล้ง ๆ มาบังหน้า
และเป็นชนิดปัญญาอ่อน เห็นที่คงต้องส่งไปให้หมอโรงพยาบาลประสาท
หรือไม่ก็ปล่อยหล่อนไปตามเรื่อง แต่เด็ก ๆ ละ น่าจะส่งสถานสงเคราะห์หรือไม่ก็
ให้ไทยรัฐตีข่าว เดียวก็มีศรัทธาหลังไหลมาถมไป...ดูมันง่ายดี
พวกหนังสือพิมพ์รอข่าวพาดหัวหรือรออะไรสักอย่างให้เกิดขึ้นอยู่แล้ว ... เอาละ ...
เขาคงต้องรอดถามพ่อของเด็กเสียก่อนว่าเรื่องราวเป็นมาเกิดขึ้นอย่างไร

"พ่อมันนะเธอ ไอ้ห่านันมันไม่รับด้วยซ้ำว่าเป็นลูกมัน"

หล่อนพูดขึ้นราวกับรูคำถาม ก่อนเปลี่ยนเรื่อง

"ขอบุหรี่ตัว ไตมัย"

นายตำรวจรู้สึกโกรธที่หล่อนดูไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง แวะหนึ่งเขาคิดว่าหล่อนคงเป็นกะหรี่
แต่แล้วก็เลิกคิดเพราะกะหรี่นั้นมักเลี้ยงลูกของตัวเอง เขามองบุหรี่ในมือก่อนที่จะขยี้
ลงในจาน แล้วเขียนซองแปดห้าที่มีเหลืออยู่ตัวเดียวไปให้หล่อน

"ฉันรู้ว่าเธอคงมีเรื่องไม่สบายใจ ฝ่าไม่หาเลี้ยง มัวไปหลงเมียน้อย แต่ลูกนะ
มันไม่รู้เรื่องด้วยนะ ถ้าเธอปล่อยให้มันเป็นเด็กข้างถนน โตขึ้นมันก็เป็นขโมย ดิดยา
ถ้าเป็นผู้หญิงก็อาจไปขายตัว ถึงจะยกให้คนอื่นไปยิ่งใจมันก็ไม่เหมือนอนอยู่กะพ่อแม่
เด็กโตขึ้นมันจะน้อยใจ ทำให้มันเกิดมาแล้วไม่เลี้ยงดู คิดดุดี ๆ นะ
ถ้าเธออยากหางานทำ ฉันจะช่วยฝากงานร้านอาหารหรืองานบ้านให้ก็ได้
หาห้องเช่าถูก ๆ เข้าสักห้อง เด็ก ๆ ฉันจะพาไปฝากสถานรับเลี้ยงเด็กให้
แต่เลิกงานแล้วต้องไปรับลูกมานอนด้วย ตกลงไหม . . . เอา . . . กินข้าวเสีย"

นายตำรวจร่ายยาวเหมือนจะพูดเรื่องราวให้จบในวันเดียวแบบเทศน์มหาชาติ

หน้า ๔

หล่อนอัดบุหรี่ ทำทางใช้ความคิด พลังก้มลงติดดมเสื่อ

"มันก็ดีหรอก แต่ชั้นต้องทำงานหนักแยะ ..."

"โธ . . . ใคร ๆ เขาก็ต้องทำงานกันทั้งนั้น มีแต่คนเขาอยากมีงานทำแล้วหาไม่ได้
ฉันเป็นตำรวจนี่ก็ต้องทำงาน แล้วเธอ . . ."

เขาโกรธมากแต่พยายามพูดช้า ๆ เบา ๆ เหมือนพระเทศน์

"ก็ . . . ไม่เคยทำ"

"จำเริญ . . . แม่คุณ พอโตขึ้นมาหน่อยก็รีบมีผัววันใช้ไหม ผัวหาเลี้ยงจนเขาเบื่อละซี
เรามันเป็นยั้งจี้หน้า . . . มีนาละ"

เสียงเทศนาชักกลายเป็นคนในเครื่องแบบ

นำตำรวจเฝ้า หลอนมองเขาอย่างขลาด ๆ ก่อนจะเปลี่ยนสรรพนามอ่อนวอน

"ให้หนูไปบวชเถอะ"

คราวนี้นายตำรวจหมดความอดทน ทบโตะตังปั้งและผลดลูกขึ้นยืน สองมือเท้าโตะ
หน้าถ่มทิ้ง

"เล่นเอาตัวรอดง่าย ๆ ยังจี้เอง คนอะไรไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม"

หญิงสาวออกจากเก้าอี้ ถอยกรูดไปชิดฝา มือตะครุบชายพกเกือบไม่ทัน

เหงื่อเย็นทะเล็กไต้ตาไต้จุ่มก เรียงเป็นเม็ดยิบ ทุกสิ่งในห้องเจียบ ขาวราดแกงเย็นซัด
แมลงวันตอม เสียงสะอื้นคอย ๆ ดัง

"คนเขาบวชกันเยอะแยะ ทำไมไม่มีใครว่า"

หลอนบ่นอย่างดี้อริ้น คล้ายกับไม่เข้าใจสิ่งที่นายตำรวจเทศนา

"ก็ . . . นั้นเขาไม่มีห้วง เขาไม่ได้ปัดสวะให้พ้นตัวอย่างเรานี่ . . . มีที่ไหนกัน

จะทิ้งลูกไปบวช พุดง่าย ๆ จะหนีความรับผิดชอบโดยใช้ศาสนาบังหน้า ว่าจั้นเถอะ

ถ้าลูกมันเต็มอกเต็มใจไปทุกขียากอยู่ข้างถนนแล้วจะแสดงว่าแม่มันตัดกิเลสไต้จั้นรี"

นายตำรวจเน้นเสียงดุเด็ดเผ็ดมันโด้หลอน

"แล้วที่ผู้ชายทำไมทำได้" ดูเหมือนหลอนไม่ยอม

"ใคร . . . ใครเขาทำกันยั้งจั้น หา"

"ก็ . . . พระเวสสันดร"

นายตำรวจใหญ่ของเราง เขาไม่แน่ใจว่าหลอนพูดเรื่องอะไร แต่ค่อย ๆ ขยับเก้าอี้

ลงนั่งมองหญิงสาวอยู่ครู่ใหญ่ แล้วผายมือให้หลอนนั่งลงตามเดิม ส่วนตัวเอง

ก้มลงเขียนอะไรบางอย่างบนกระดาษอย่างเจียบ ๆ แล้วเรียกผู้ไต้บั้งดับบัญชีเข้ามา

"เอาหนังสือกับผู้ต้องหาไปส่งหมอ ... ไต้ผลยังไ้แล้วเอากลับมารายงานอ้ว"